

LA TAVERNA

Havien quedat que es trobarien a La Taverna. I ja hi era. Esperant que apareguessin els morvkov. La cita era amb tres, dos homes i una dona. No li agradaven. Per endavant, no li agradaven; ningú d'aquesta raça no li feia el pes. El to verd de la seva pell, els ulls —d'un verd tan fosc que semblava negre—, les mans-urpes, delicades i esmolades, com disposades a donar instruccions..., a part d'això semblaven terrestres, llevat de la seva manera de conversar: era sempre pausada, una mica sibilant, ritualitzada.

Què en volien, d'ell?

L'havien fet anar fins a Neutrax, un petit satèl·lit artificial a dos dies de viatge de Mart, amb l'oferta d'un treball increïblement ben pagat.

Bé, ell era el millor pilot espacial. Es podia fer càrrec de qualsevol nau. La menaria fins on volguessin. El que el molestava era l'espera. Els esperaria tot just seixanta minuts terrestres; després, se n'aniria.

Es va prendre el darrer glop del hai-tònic i als seixanta minuts exactes es va aixecar.

—Al Braker? Pilot espacial Al Braker?

La veu sibilant li va arribar a l'oïda.

I aleshores els va veure davant seu. Eren tres, tal com havien quedat. Tots tres alts, prims, esvelts, verds.

—Sí, sóc Al Braker. Pilot espacial.

Es van inclinar cortesament.

—Disculpeu-nos. Fa una hora que us observem. No estàvem segurs que fóssiu vós. Hem decidit esperar que acabéssiu el hai-tònic per no interrompre-us... És un gran honor conèixer-vos, pilot...

«Dimonis, començaven les cortesies.»

S'inclinà de manera ràpida i breu, per correspondre a la salutació morvkoviana, i després alçà la mà dreta oberta, tot copejant-la amb el puny esquerre.

—És la salutació dels pilots de l'espai —explicà.

Els tres morvkov varen assentir, avergonyits per ignorar-ho, i van imitar el gest del pilot amb una delicadesa sibil·lina.

Per fi es van asseure.

—Quatre hai-tònic, si us plau —va demanar el més gran dels morvkov.

Tots tres duïen uniforme. De color gris el de l'home més gran i el de la dona. Hi portaven clavat un distintiu d'algun centre d'investigació. L'altre morvkov era més jove, si fa no fa de la mateixa edat que la morvkov. El seu uniforme era ataronjat i pertanyia a algun estament militar.

El cas era el següent: si acceptava el treball, hauria de pilotar una nau espacial de quatre places fins al petit món d'Orsini. Un cop allà, recollir..., recollir?, més aviat convèncer, algú i conduir-lo allà mateix, a Neutrax, o a Morvkov. Més endavant ho precisarien.

—Hi haureu d'anar sol.

—Sempre treballa sol.

—De vegades heu treballat amb una noia —puntualitzà la dona morvkov.

—Oh, sí, Whissita!

—Exactament: Whissita Lena Reed. Professora de Lluita Antiga.

—Vostès estan molt ben informats sobre les meves amistats.

—Estem molt ben informats sobre qualsevol cosa relacionada amb vos, pilot Braker —aclarí el militar—, compreneu-ho. És una missió delicada. Hem escollit el millor. No volem cap risc. Només cal que vos accepteu... Estic segur que tancaríem el tracte ara mateix.

—Hi ha una cosa que no veig clara. La «missió», com vostè l'anomena, consisteix simplement a recollir una persona...

—Tres.

—Bé, tres. Recollir tres persones a Orsini i portar-les a Neutrax o a Morvkov. Mai no m'han pagat tant per una feina rutinària ni entenc tantes precaucions...

El més jove dels morvkov s'inclinà lleument.

—No és simplement una persona.

—Un robot? En aquest cas no hi ha cap problema.

—No és un robot.

—Un androide, un clon, un duplicat? Mirin, puc portar-ne qualsevol d'aquesta mena. Tan sols que sempre pregunto als meus passatgers: «Volen pujar a la nau?». Si diuen que no..., no puguen... Alguns d'aquests éssers no tenen clar el que volen... Però jo sí que ho tinc molt clar, amics meus, i lamento donar-los pressa, però necessito saber exactament què esperen de mi. Sé que als ulls de vostès sóc groller, però no beuré ni un sol hai-tònic més ni seguiré assegut amb vostès si no sé què hi faig, aquí.

«A més», va pensar Al Braker, «tinc una cita amb una Pilot Austral impressionant i aquesta gent ja m'està carregant».

Els tres morvkov es van inclinar suaument, tot apuntant un lleu somriure.

—No desitgem impacientar-vos —va intervenir la dona, somrient—; digues-li-ho, Hio.

—És un telèpata —va explicar l'home de més edat.

—Fiuut!

«Ara començo a entendre la paga», pensà el pilot.

—Telèpata, eh? —va dir—. No és el meu plat favorit, però de totes maneres cap telèpata no ha entrat mai a la meva ment.

Els tres morvkov es van mirar entre si.

—És una científica —continuà el morvkov de més edat—. Li agrada investigar. És molt bona, feia uns experiments i es va clonar a si mateixa. En el Centre estàvem entusiasmats. Un dia va sortir de viatge. Desitjava unes dades i se'n va anar al seu laboratori, a Làster; allà es relacionava amb un antropòleg, un investigador molt conegut.

—Làster és un món molt bell.

—Sí, pilot. Però al retorn no va regressar a Morvkov i durant uns mesos li vam perdre el rastre. Ara hem rebut una comunicació seva des d'Orsini. No sabem si va parlar ella o bé ho va fer el seu clon, però va demanar que l'anéssim a buscar. Ha perdut zones de la seva memòria, i a més diu que està enamorada.

—De l'antropòleg.

—No, no, res d'això. D'un viatger amic que ha trobat a Orsini. Per explicar-ho amb la precisió que vós desitgeu, us diré que una de les dues persones voldria tornar i prosseguir la seva vida normal i l'altra, encara que diu exactament el mateix, de vegades sent la ment confusa i prova d'allunyar-se de la seva vida anterior.

Pensem que la nostra estimada Mikeffer vol tornar i el seu clon no li ho permet, interferint en la seva ment, o bé la clon vol retornar, perquè lluny del Centre té por i, per alguna raó que desconeixem, Mikeffer no ho desitja. Pilot, necessitem una persona que no li despertï records. Algú que no hagi vist mai. Algú no influïble. Una persona mancada d'imaginació...

—Gràcies, honorable Hio —va somriure, burlaner, Al Braker.

—No, pilot, compreneu-me. Una persona imaginativa, especulativa, que prengué partit, que vacil·lés... canviaria de rumb cada cinc minuts moguda per la imaginació d'una de les dames... Vós seríeu quelcom asèptic, directe, efectiu. Quelcom verdaderament professional... L'únic risc que intuïm és que vós i ella us agradéssiu i, amb tot, això no seria pas un inconvenient.

—Bé, l'assumpte seria recollir, a Orsini, dues dones idèntiques que són d'una gran vàlua per a vostès. Hauríem de concretar data de sortida, quina nau desitgen que piloti, data de tornada, forma de pagament i parlar-me una mica del tercer passatger.

—Espereu —va intervenir la dona—, desitjo mostrar-vos una foto de la nostra col·laboradora; mireu:

—Apa!, és molt bonica! N'hi ha dues d'iguals, oi?

La dona era prima, d'ulls verd clar, el cabell llis en una cabellera curta. L'uniforme gris, idèntic al dels morvkov. La seva mirada era intel·ligent i plàcida. En una de les orelles hi destacava una cosa molt brillant, semblant a una estrella.

—Què és això que porta? Una arracada?

—Sí, pilot. A la foto no es pot apreciar, però és una peça d'una gran bellesa. Gràcies a això l'hem localitzada.

A algú li va cridar l'atenció aquesta joia i es va apropar a ella. Permeteu-me que us parli del tercer passatger.

—L'enamorat d'Orsini.

—No, no. No precipitem conclusions. No sabem si ell n'està enamorat o no. És un financer. No sé si vós heu sentit a parlar de les «Joies Estel·lars»... Ell n'és el creador...

—I qui no? El qui crea les joies roges dels marcians
—va interrompre Al Braker.

—Per exemple. O els diamants blaus de Venus, o les cristal·litzacions solars de foc... Bé, és el vostre tercer passatger.

—Vaja, porto gent important!

—En realitat va ser molt gentil per la seva part accedir a acompanyar Mikeffer... o el seu doble, ja que aquesta és la condició que una de les dues imposa per tornar a casa.

—Potser després els demanarà una concessió a Morvkov.

—Ja la té. Fa anys que té una concessió en el nostre món. El coneixem bé; tinc aquí una fitxa d'aquest senyor... l'honorable Matt...

—El senyor Matt... mmmh... n'he sentit a parlar molt, d'ell...

—Ell també de vós.

—De mi? A qui?

—A Whissita Reed.

—Diantre! Coneix la Whissita? De què?

—Oh, no ho sabem! Ho posa aquí, en les seves referències, mireu. —La dona li va allargar una petita fitxa hologràfica.

—Nàkio Matt, del Llinatge Horu: trenta-cinc anys.

Fill de marcià i de terrestre oriental. Cabells foscos. Ulls negres. Casat i divorciat cinc vegades. Financer: Joieria estel·lar. Relacionat amb: (una sèrie interminable de noms apareixia a la llista). Relacions comercials: (una sèrie de mons espurnejaven a la fitxa). Expedicions a l'Àfrica i a Europa. Lluites amb diferents clans familiars. Escriu històries d'«horror». Escriu poesia. Passió per la lectura. Fa viatges intergalàctics amb freqüència.

—Com veieu, serà una bona companyia de viatge.

—Està bé..., tingui la seva fitxa.

—Us volia comentar una altra cosa, pilot: l'única... diguem-ne llegendària negra que hem sentit a dir d'ell i de vós, curiosament, té una certa similitud. Es diu de vós que va cristal·litzar marciàns...

—Quina exageració!

—Disculpeu-me —insistí la morvkov—, i que us van tenir cristal·litzat dos anys a Mart... A causa d'això vós us ressentiu a vegades d'una cama...

—Quina barbaritat! Probablement són enraonies de taverna.

—Probablement. I, del senyor Matt, diuen que ha traficant amb marciàns cristal·litzats...

—Això sona interessant —es burlà el pilot—: un veritable pirata.

Una rubor daurada va cobrir el rostre de la dona.

—Això és impossible! El coneixem bé. Mai no faria una cosa així. És una persona d'honor, un cavaller terrestre.

«Dimonis, aquesta dona el defensa amb massa entusiasme.»

—Aleshores, si els sembla, deixem les llegendes. Som dos homes tranquils en missió d'acompanyament. Estic

disposat a iniciar el viatge de seguida. Ell coordinarà les relacions socials i jo la màquina.

—Hem de precisar una última cosa —va afegir el militar—. Considerem que vós sou la persona ideal per a aquest treball; no solament sou Especialista en el Maneig de Naus Espacials, sinó que controleu la màquina en l'Espai, l'Hiperespai, situacions d'emergència, alteració de velocitats espacials... Sabem que vós mai no preneu drogues, que sempre teniu la ment desperta durant el vol... que cap telèpata no ha entrat mai a la vostra ment... i tot i així, desitjaríem que no subestiméssiu Mikeffer i el seu clon...

—Suposem que una d'elles, o totes dues, vulguin controlar la meva ment. Elles volen tornar amb vostès, no?

—Sí, pilot —va intervenir la dona morvkov—, però penseu que una de les dues està torbada. Alguna experiència que desconeixem ha alterat la seva conducta... Una d'elles vol tornar. L'altra canvia de parer contínuament. Sembla com si fes experiments: «Sóc Mikeffer —ens diu—, no, en realitat, us truca la Fermi, hem de tornar...». En fi, no sabem què passa. Si es diverteix prou en el viatge és possible que arribi a casa. Que arribin tots. En cas contrari —somrigué—, vós haureu de recórrer a l'«Apartat 1: Solucions d'Emergència»... o potser la podríeu seduir...

—Què vol dir? Que sedueixi un monstre semblant? Mirin el que faré: controlaré la meva nau i, si algú interfereix, el lligaré i es comportarà com un passatger espacial, o sigui, sense piular... A més, no m'agraden les científiques... I, a més, la meva paciència és molt limitada.

—No crec que us calgui paciència. No crec que us avorriu gaire. Heu vist l'infinit? Elles us obriran totes les possibilitats.

—Això em sona a poesia.

—Ho és —somrigué la morvkov—. És un vers d'un poema molt bell. Em sorpreneu, pilot Braker.

—No se sorprengui, aquestes coses les llegeix una amiga: Whissita. Jo no llegeixo gaire; tinc coses a fer. Però si volen un pilot espacial que s'ocupa de la seva nau, que controla la seva pròpia ment i que no es deixa seduir, aquest sóc jo.

—Això és el que pensem. Però si aconseguíu controlar la vostra nau sota la influència mental d'una guapa telèpata, vós no sou el millor, sou únic.

—No m'afalagui, bella dama —somrigué Al Braker—, ja m'he decidit. Si no hi ha cap inconvenient, parlem ara del pagament.

Poc després, un cop tot concertat, les quatre mans es van unir damunt la taula.

—Deixeu la nau a Neutrax —indicà Hio, el morvkov de més edat—. Volarem al nostre món. Hem previst que sortiu d'aquí a tres dies cap a Orsini. Avisarem l'honorable Nak de la vostra arribada... encara que les comunicacions no són prou bones...

—Per què? Hi ha cap problema a Orsini?

—No, que nosaltres sapiguem. De tota manera, tindrem temps per a afinar alguns detalls i organitzar-ho tot correctament. Sabem que us agrada revisar la vostra nau abans de partir.

—Això mateix.

—No necessitareu pas un mecànic que us acompanyi durant el vol?

—De cap manera. Sóc enginyer —somrigué—. I mecànic.

—N'estàvem informats.